

[Tinning]

sekund efter at eksamensbeviset er overrakt, tages et nyt billede, hvor krøblingen sidder på gulvet uden skinner og kørestol! Med andre ord: man giver de handicappede en uddannelse, men fratager dem enhver mulighed for at bruge den.«

Det er det, det handler om, og det var det, der gjorde, at udvalget om de handicappede og arbejdsmarkedet i september 1982 – det var ikke engang første gang – fremsendte et forslag til forsøgsordning i arbejdsministeriet. Det er mere end 3 år siden, og nu kommer arbejdsministeren og fortæller os, at det har man overhovedet ikke kunnet tænke over, fordi man ikke har fået sin betænkning officielt, og at man heller ikke har tænkt sig at tænke over det, fordi det hele nu skal sendes til høring.

Jeg vil gerne vide for det første, om arbejdsministeren har tænkt sig at opretholde det svar, og for det andet, hvornår arbejdsministeren forestiller sig at høringen kunne være færdig, så vi måske kunne få en holdning fra arbejdsministeren til, hvordan disse problemer bliver løst. Det kunne være rart med bare en smule konkrete skridt i denne sag.

Til sidst skal jeg sige, at jeg syntes, det næsten var rørende, når socialministeren skulle forklare sig. Jeg er helt enig med fru Aase Olesen i hendes betragtninger om ydmyghed; hvis man ønsker at undgå at handle hen over hovedet på de handicappede, er der én stensikker fremgangsmåde, som holder hver eneste gang: man kan totalt undlade at handle, så løber man ingen risiko. Det er desværre det, socialministeren har gjort, da hun skulle skrive redegørelsen. Nu får vi at vide, at ministeren hele tiden havde tænkt sig, at der skulle skrives nogle punkter ned om, hvad hun havde tænkt sig at foretage sig. Man kan undre sig over, at det først skulle ske bagefter, men dem vil vi meget gerne se på. Endelig håber vi også, at vi via behandlingen i socialudvalget af de forslag fra VS, jeg før talte om, kan komme derhen, hvor der sker noget konkret i retning af at realisere regeringens handicappolitiske målsætning, nemlig at hver enkelt handicappet skal have en tilværelse så nær det normale som muligt. Det er da på høje tid.

Socialministeren (Elsebeth Kock-Petersen):

Jeg må først sige til hr. Taanquist, der ikke mente, at kommunerne kunne løse handicap-problemerne, at det altså viser sig, at kommunerne kan mere, end hr. Taanquist regner med at de kan. For når vi ser på, hvor mange penge kommunerne bruger – og det er jo penge og ikke andet, hr. Taanquist taler om hele tiden – viser det sig, at de netop bruger flere og flere penge inden for dette område. Både diskussionen og kommunernes handlinger viser altså, at kommunerne prioriterer opgaven højt og er parate til at prioritere den over andre. Jeg synes ærlig talt, det er glædeligt, at kommunerne bruger de økonomiske muligheder, de har, sådan som det fremgår af udviklingen rent konkret – det er ikke engang gæt eller skøn.

For at vi nu ikke skal tale os længere væk fra hinanden end højst nødvendigt, kan jeg heller ikke lade være med gøre hr. Lenger opmærksom på i diskussionen om, hvor forskelligt det kan være, herunder Århusordningen, at mennesker, der bor i kommuner, hvor der ikke er en sådan ordning, men som efter reglerne ville være berettiget til det, jo har mulighed for at klage med henblik på at få en sådan ordning. Det er ikke sådan, at det afhænger fuldstændig af, om den pågældende bor i en venlig og progressiv kommune; ved at klage over en afgørelse, man har fået, har enhver mulighed for at få en sådan ordning, hvis man i øvrigt opfylder betingelserne.

Fru Birthe Hansen har ret i sin antagelse – jeg nåede ikke at komme ind på spørgsmålet om de døvblevne – det er helt klart et specielt spørgsmål, netop fordi situationen for døvblevne, som fru Birthe Hansen selv beskrev, er anderledes end for dem, der har været døve fra fødslen.

Dernæst kan jeg ikke lade være med at sige til fru Aase Olesen, at jeg faktisk prøver at være lidt konstruktiv og imødekommende ved at sige: ja men hvis man synes det, prøver vi at gøre det på en anden facon. Men hvis imødekommenhed nærmest skal hånes og åles med påstande om, at det bare viser, at ministeren ikke rigtig vil osv., lægger man op til en konfrontation, som jeg slet ikke synes hører hjemme inden for dette emne. Jeg prøvede faktisk at vise imødekommenhed. Og når jeg siger, at jeg har ydmyghed over for opgaven, hænger det sammen med, at jeg synes, det er et specielt spørgsmål, som man